

Улога овог уџбеника је заправо да помогне бабицама и осталима у остваривању ефективније подршке и помоћи мајкама дојиљама и њиховој заштити.

Хумано млијеко је већ преко хиљаду година основна дијечја храна, баш као што је и млијеко свих осталих сисара основна храна за њихову младунчад. Познавајући све нутритивне, имунолошке и остале вриједности мајчиног млијека, нимало не изненађује супериорна улога и значај мајчиног млијека у односу на остале доступне врсте млијека за исхрану дојенчета. Оно што се посебно истиче у овој књизи је потреба да се све бебе искључиво хране мајчиним млијеком до навршених 4 или још боље 6 мјесеци старости, сем ако то не онемогућавају неке индивидуалне околности. Нисмо покушавали ни набројати све посебне вриједности које су заправо већ свугдје изложене и приказане (1, 2, 3, 4).

Тренутно већина жена у Енглеској (64%) доји своју дијецу. Упркос томе, само неке од њих (26%) још увијек доје у IV мјесецу, што је заправо минимална препоручена дужина дојења.

Многе жене престају са дојењем у прве двије недеље (5), када је још увијек изражена интензивна нега бабица. SZO истиче да је огромна већина жена (преко 97%) психолошки способна за успјешно и правилно дојење својих беба. Постојеће разлике између оних мајки које су способне и оних које су у томе успјешне, више упућује на слабост оних који их у томе едуцирају, него самих мајки. Заправо, једна аустралијска списатељица огромну одговорност за слабу дојеначку исхрану види у професионалним грешкама. Она заправо каже: "Ја не окривљујем за немарност, глупост или злонамјерност, нити доносим моралне осуде. Знам да многи професионалци раде напорно, хумано и одговорно. Ја само истичем степен професионалне неупућености, која је историјски дјеломично разумљива али не и даље одржива и прихватљива".

Можда је едукација мајки о правилном дојењу мање важна и ургентна у односу на сам порођај, али је несумњиво саставни и не мање значајан дио рада бабица. Дапаче, бабица као кључни здравствени радник у раној постнаталној заштити, има могућност и привилегију огромног доприноса и утицаја на правилно и успјешно дојење.

Ипак, свака мајка која почиње да доји своју бебу као и свака бабица која јој помаже, стичу заједничко широко искуство преко проблематичних упута и савјета, чему се управо у извјештају рада Савјетодавног Комитета Заштите Мајки и придаје посебна пажња.

Надамо се да ћемо упутствима у овој књизи посвећеној мајкама дојиљама, превазићи такве конфликти и проблеме, а њихове препоруке користити као основу практичног и научног рада.

Посебан значај има постизање уједначености и економичности у раду бабица и осталог особља, управо са аспекта постојећих проблема у систему здравствене заштите. Идеално би било да мајка и дијете остварују сву здравствену заштиту преко једног оспособљеног здравственог радника. Ипак, већина жена се порађа у болници, гдје се стално мијења особље ангажовано у постнаталној заштити и њези. Све је опет укомпоновано у садашњу економску ситуацију и ограничења здравствених услуга која резултирају тиме да је једна бабица одговорна истовремено за више од 30 мајки и беба. Наравно, тиме се вријеме које бабица може посветити свакој појединачној мајки дојиљи озбиљно редуцира. Значајно је нагласити да су управо савјети и подршка коју пружају бабице најдоступнија заштита која се треба стално јачати кроз рад свих осталих колега.

У већини случајева, саме потребе беба су испреплетене са психолошким механизмима мајчиног организма. У току интраутериног периода у мајчиним грудима се стварају течности тако састављене и прецизно одмјерене да одговарају екстраутериним потребама беба. Посебна тема истраживања је чињеница да, ништа не може створити такве и ране и дуготрајне посљедице по здравље бебе као недостатак мајчиног млијека. Са циљем истицања значаја дојења и за мајку и за дијете, ова књига заправо представља и практична упутства за бабице.

Књига започиње кратким прегледом историјата дојења у Енглеској у овом вијеку, као и објашњења чињенице зашто су се многе бабице сматрале неприпремљеним за помоћ мајкама дојиљама. Остали дио књиге је посвећен стварању позуданих научно базираних података о јачању њихових вјештина, знања и способности.

Први дио објашњава физиологију дојења и њено познавање као витални дио ефикасне заштите, изнијета су детаљна упутства о правилном положају бебе на грудима, као основне вјештине бабице у успјешном дојењу.

Многе од тема присутних у пракси дојења, као што су регулисање оброка или кориштење суплементарних течности су заправо на листи водећих истраживачких активности. Мајкама су препоручени начини и технике правилног дојења као и идентификација оних који су мање успјешни.